

Halasi Zoltán

A vesztes

*„Vesztésre állok, már az ébredéssel
hadilábon: bébi, bögre – mellényúlok;
csörömpölés felesel bömböléssel,
szememen köd, fülelmen vattabörtön,
számon herpesz, boldogságot hazudva,
mintha létráról feneketlen kútba,
látom magam, a hársmez íű Földön
ahogy a borba dőlök, borulok.*

*Ez a pohár bujdosik a családban,
tragikus triász, apa, anya, én,
ülünk az óriáskerék éjszakában,
fiatalon, felnőve, koravéne,
a harmadikat mentenénk mi ketten,
egyformán távol, egyformán tehetetlen,
azonos szöveget zárjon be a szégyen,
ülünk kitartóan egymás helyén.*

*Mikor a férjem üt, anyám kiált rá,
ahogy apámra, mikor elrakott,
és részegen úgy indulok világgá,
papucsban, hálóingben, hajadonfőtt,
az ajtón bevágódó hófúvásban,
ahogy anyám, paraszt-oféliásan,
valahányszor a válás mellett döntött –
amíg magam is kést nem ragadok.*

*Ha módosíthatnám az ülésrendet,
és hármasunk nem volna egy személy,
ez az olcsó fordulatokon edzett
családi harc nem rágná szét a csontom,
nem őszülnék harminc felé még,
füttyülnék este, reggel sose félnék,
nem mutogatnám, mi a gyöngye pontom,
kerülné arcomat az áldozati kéj.*

*De átkozott világunk tömör ásvány,
a rács rezgése adódik tovább,
örökös töltés, nem hagy senkit árván,
ami kiül, belőle sikerülhet,
merő látszat bármilyen önállóság,
az új egész is átalakult óság,
s miközben éppen rád tiporva törtet,
útjában mintha támaszkodna rád.”*